

Sygn. akt VIII *Pa* 172/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grzegorz Tyrka
Sędziowie:	SSO Teresa Kalinka (spr.) SSR del. Anna Capik-Pater
Protokolant:	Dominika Smyrak

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2019r. w Gliwicach

sprawy z powództwa G. K. (K.)

przeciwko J. J.

o wynagrodzenie za pracę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 28 maja 2018 r. **sygn. akt** VI P 698/17

1. oddala apelację;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1350 zł (tysiąc trzysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym;
3. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Gliwicach na rzecz radcy prawnego P. M. kwotę 900 zł (dziewięćset złotych) powiększoną o 23% podatku VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej pozwanemu z urzędu.

(-) SSR del. Anna Capik-Pater (-) SSO Grzegorz Tyrka (-) SSO Teresa Kalinka (spr.)

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt VIII Pa 172/18

UZASADNIENIE

Powód G. K. po ostatecznym sprecyzowaniu swojego żądania, wniósł o zasądzenie od pozwanego J. J. kwoty 47.000 zł tytułem wynagrodzenia za pracę za okres od dnia 1 stycznia 2014r. do dnia 30 września 2016r. z ustawowymi odsetkami od 1 października 2016r. do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zwrot kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje żądanie, powód podał, że w okresie objętym sporem wykonywał na rzecz pozwanego pracę na stanowisku kierowcy-konduktora i pozwany, wbrew obowiązkom, nie wypłacił powodowi wynagrodzenia za pracę w kwocie dochodzonej pozwem.

W odpowiedzi na pozew, pozwany wniósł o oddalenie powództwa w zakresie żądania o odsetki, rozłożenie zasądzonej na rzecz powoda należności głównej na raty, odstąpienie od obciążania kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu nie kwestionował dochodzonego przez powoda roszczenia o zaległe wynagrodzenie za pracę. Wyjaśnił, że z przyczyn od niego niezależnych popadł w problemy finansowe i nie był w stanie wypłacić powodowi wynagrodzenia za pracę.

Z uwagi na złą sytuację materialną i osobistą spowodowaną utratą zleceń i chorobą pozwany nie jest w stanie bez rozłożenia na raty zaspokoić żądania powoda. Pozwany podejmuje starania w znalezieniu pracy zarobkowej, dzięki której będzie mógł sukcesywnie regulować wobec powoda zaległe zobowiązanie w comiesięcznych spłatach.

Wyrokiem z 28 maja 2018r. Sąd Rejonowy w Gliwicach w punkcie pierwszym zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 47.000 zł tytułem wynagrodzenia za pracę za okres od 1 stycznia 2014r. do 30 września 2016r. z ustawowymi odsetkami od 11 października 2016r.; w drugim punkcie oddalił powództwo w pozostałym zakresie; w punktach trzecim i szóstym orzekł o kosztach procesu; w punkcie czwartym orzekł o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej pozwanemu z urzędu, zaś w punkcie piątym nadał wyrokowi w punkcie pierwszym rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2.000,00 zł.

Powyższy wyrok zapadł w następującym stanie faktycznym:

Sąd Rejonowy ustalił w pierwszej kolejności, że powód w okresie od 1 czerwca 2011r. do 30 września 2016r. zatrudniony był u pozwanego na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy – konduktora autobusu w komunikacji miejskiej. Zgodnie z umową o pracę powód w okresie spornym uprawniony był do wynagrodzenia za pracę w kwocie 1.700 zł miesięcznie. Niezależnie od uzgodnionego w umowie o pracę wynagrodzenia strony ustaliły wysokość wynagrodzenia za pracę powoda w stawce godzinowej 11 zł. Średnio powód wykonywał pracę w wymiarze 240 godzin miesięcznie, nie licząc pracy w soboty i niedziele. Od początku roku 2014 do końca zatrudnienia powoda nie otrzymywał on od pozwanego umówionego wynagrodzenia. Za okres od 1 stycznia 2014r. do 30 września 2016r. powód nie otrzymał od pozwanego łącznie kwoty 47.000 zł tytułem wynagrodzenia. Na tę okoliczność pozwany sporządził zobowiązanie datowane na 30 września 2016r., złożone do akt w formie poświadczony notarialnie za zgodność z przedłożonym dokumentem.

Sąd Rejonowy ustalił, że stosunek pracy powoda ustał w związku z rozwiązaniem przez niego umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał w większości za bezsporny i ustalił w oparciu o wyjaśnienia powoda (k.k.73v-74) i pozwanego (k.74-74v).

Sąd Rejonowy ocenił, iż materiał dowodowy pozwolił na uznanie, że powództwo co do zasady zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy uznał, iż rzeczą oczywistą jest, że pozwany miał obowiązek wypłacać powodowi wynagrodzenie za pracę, bowiem z obowiązku tego nie może zostać zwolniony z tego powodu, że jego wykonanie stanowi dla niego nadmierne obciążenie finansowe. Pracownik nie ponosi ryzyka związanego z działalnością pracodawcy i nie jest

sprzeczne ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa dochodzenie przez pracowników roszczeń o należne im wynagrodzenie za pracę w sytuacji, gdy nie ponoszą winy za nieosiągnięcie przez pracodawcę spodziewanych korzyści z działalności gospodarczej.

Podkreślił również Sąd Rejonowy, że strona pozwana nie kwestionowała faktu, iż nie wypłaciła powodowi dochodzonego pozwem wynagrodzenia za pracę. Wobec powyższego, i wyników postępowania dowodowego Sąd Rejonowy uznał, że przedmiotowe żądanie zasługiwało na uwzględnienie. Sąd Rejonowy oddalił powództwo jedynie w zakresie roszczenie o odsetki przed dniem 10 października 2016r., stosowanie do treści art. 85 § 2 k.p.

Sąd Rejonowy uznał że z uwagi na szczególny charakter zasądzonego na rzecz powoda świadczenia, którego wypłata jest podstawowym prawem pracowniczym i źródłem dostarczenia środków utrzymania, dalsze odraczanie jego wypłaty nie jest zasadne. Niezależnie od potrzeb pozwanego, rozłożenie na raty zasądzonej kwoty w sposób rażący naruszałoby interes powoda, który przez okres dwóch lat (2014-2016) pozostawał bez wynagrodzenia za pracę. Strony regulowały już wzajemnie zobowiązania na piśmie, pozwany nie był w stanie dotrzymać terminu płatności, co dodatkowo utwierdza w przekonaniu, iż rozłożenie świadczenia obecnie na raty nie zapewnia realizacji zobowiązania.

Na koniec Sąd Rejonowy uzasadnił orzeczenie o kosztach procesu, w tym kosztach zastępstwa procesowego powoda, nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu, a także o pobraniu od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w G. kwoty 350 zł tytułem części opłaty stosunkowej od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony. Nadto Sąd Rejonowy uzasadnił rozstrzygnięcie w przedmiocie nadania wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności, w zakresie zasądzonego wynagrodzenia do kwoty 2.000 zł.

Apelację od wyroku wniósł pozwany. Zaskarżył wyrok w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść orzeczenia pod postacią:

- art. 233 § 1 k.p.c. polegające na błędnej ocenie i braku wszechstronnego rozważenia przeprowadzonych dowodów, z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów pod postacią zeznań stron,
- art. 227 k.p.c. polegające na jego niewłaściwym zastosowaniu i nie wyjaśnienie wszelkich faktów mających dla sprawy istotne znaczenie, w tym w szczególności przez uznanie, że pomimo tego iż pozwany nie kwestionował dokumentu w postaci zobowiązania wobec powoda, Sąd nie uwzględnił, że powód zeznał, iż otrzymał od pozwanego środki pieniężne tytułem wynagrodzenia w okresie spornym i że były to środki w wysokości około 15.000 zł.

Powołując się na powyższe zarzuty pozwany domagał się zmiany zaskarżonego wyroku i orzeczenia co do istoty sprawy. Alternatywnie domagał się uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelacji pozwany skupił się w głównej mierze na wykazaniu, iż ustalenia Sądu Rejonowego pozostają w sprzeczności ze zgromadzonym materiałem dowodowym, co w konsekwencji doprowadziło do bezpodstawnego uznania, że powód nie przyznał pośrednio, iż pozwany dokonywał na jego rzecz wpłat w łącznej kwocie około 15.000 zł. W ocenie apelującego Sąd Rejonowy całkowicie pominął zeznania stron wskazujące na dokonanie takich wpłat, a oparł się wyłącznie na dokumencie, w treści którego pozwany uznał roszczenie powoda co do kwoty 47.000 zł.

Nadto w piśmie procesowym z 20 sierpnia 2018r., apelujący wniósł o zwolnienie go z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w postępowaniu apelacyjnym, w całości.

W uzasadnieniu powołał się na swoją bardzo trudną sytuację finansową gdzie jako osoba bezrobotna nie posiada żadnego źródła dochodu, natomiast jego małżonka otrzymuje świadczenie przedemerytalne w miesięcznej kwocie 1.400 zł, która nie pokrywa w całości koniecznych wydatków jej utrzymania oraz utrzymania pozwanego. Podkreślił

też, że nie posiada majątku, poprzez sprzedaż którego mógłby uzyskać środki pieniężne na ewentualne pokrycie tych kosztów.

Postanowieniem z 11 września 2018r., Sąd Rejonowy zwolnił pozwanego z kosztów sądowych w całości.

Na rozprawie w dniu 23 maja 2019r., ustanowiony dla pozwanego pełnomocnik z urzędu wniósł dodatkowo o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Z kolei pełnomocnik powoda wniósł o oddalenie apelacji i podtrzymał dotychczasowe stanowisko, a dodatkowo zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego przed II instancją, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy, Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. ustalił i zważył co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że niezrozumiałe jest zaskarżenie wyroku w całości, skoro sporna miała pozostawać kwota 15 000 złotych wypłacona powodowi. Bezsporne między stronami jest, że pozwany podpisał zobowiązanie do wypłaty zaległego wynagrodzenia w wysokości dochodzonej pozwem. Nie uchylił się od skutków złożonego oświadczenia woli. Można przyjąć, że uznał powództwo.

Dokonując analizy i oceny materiału dowodowego w sprawie, do czego sąd II instancji jest nie tylko uprawniony ale i zobowiązany, Sąd Okręgowy stwierdził, iż Sąd I instancji prawidłowo ustalił wszystkie okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, co znajduje potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym oraz dokonał prawidłowej ich oceny.

Nie znajduje potwierdzenia zarzut apelującego jakoby Sąd I instancji dokonał błędnych ustaleń faktycznych i źle ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy. Zarzuty te sprowadzają się w zasadzie do naruszenia normy zawierającej zasadę swobodnej oceny dowodów.

Zgodnie z treścią art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Zgodnie z orzecnictwem Sądu Najwyższego, samo przytoczenie w skardze apelacyjnej odmiennej własnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego nie może być uznane za wystarczające do podważenia dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych oraz ich oceny i znaczenia jako przesłanek rozstrzygnięcia sprawy, i nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

Podkreślić należy, że Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny zebranego materiału dowodowego w sprawie, wyciągając przy tym właściwe wnioski nie przekraczając ram swobodnej oceny dowodów. Dodatkowo Sąd Rejonowy wskazał, które dowody uznał za podstawę swoich ustaleń faktycznych, uzasadniając przyjęte przez siebie stanowisko. Z kolei apelacja pozwanego jest jedynie polemiką ze stanowiskiem Sądu Rejonowego i nie znajduje oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym sprawy.

W ocenie Sądu II Instancji podniesione w apelacji strony pozwanej zarzuty nie zasługują na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że pozwany zalegał powodowi z zapłatą wynagrodzenia za pracę na łączną kwotę 47.000 zł. Słusznie również Sąd Rejonowy przyjął, że pozwany uznał roszczenie powoda w zakresie zaległego wynagrodzenia do kwoty 47.000, w całości. Z kolei kwota zapłaty powodowi 15.000 zł, na którą powołuje się apelujący, słusznie została przez Sąd Rejonowy uznana za spłatę udzielonej pozwanemu, przez powoda pożyczki pieniężnej, co prawidłowo Sąd Rejonowy uzasadnił.

Sąd Okręgowy przyjmuje za własne, ustalenia Sądu Rejonowego, podziela uprawnioną ocenę zebranego materiału dowodowego, jak i zaprezentowaną ocenę prawną. Należy przypomnieć, że w sytuacji, gdy uzasadnienie orzeczenia pierwszoinstancyjnego, sporządzonego zgodnie z wymaganiami art. 328 § 2 k.p.c. spotyka się z pełną akceptacją sądu drugiej instancji, to wystarczy, że da on temu wyraz w treści uzasadnienia swego orzeczenia, bez powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych i wnioskowań prawniczych zawartych w motywach zaskarżonego orzeczenia.

Reasumując zarzuty apelacji Sąd Okręgowy uznał w tym zakresie za niezasadne. Dlatego na mocy art. 385 k.p.c. w punkcie pierwszym, apelację pozwanego oddalono.

W punkcie 2 wyroku Sąd orzekł o kosztach zastępstwa procesowego – na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z § 2 pkt 5, w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2, w zw. z § 10, ust. 1, pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015r. poz. 1800, ze zm.) – zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.350 zł. W szczególności Sąd Okręgowy miał na uwadze, że wprawdzie postanowieniem z 11 września 2018r., Sąd Rejonowy zwolnił pozwanego z kosztów sądowych w całości, jednak w ocenie Sądu odnosi się to orzeczenie wyłącznie do obowiązku ponoszenia opłaty od apelacji. Równocześnie Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniosku apelującego o zwolnienie go od obowiązku ponoszenia kosztów zastępstwa procesowego powoda, w postępowaniu apelacyjnym. Wprawdzie apelujący powołuje się na swoją trudną sytuację finansową, jednak w ocenie Sądu Okręgowego w sytuacji podpisania zobowiązania wobec powoda spłaty należnej kwoty 47.000 zł i dodatkowo przyznając, w toku procesu, że kwotę tą winien uiścić powodowi, to winien się liczyć, że jako strona przegrywająca, poniesie koszty zastępstwa procesowego strony wygrywającej w postępowaniu apelacyjnym.

W punkcie 3 wyroku – na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze (Dz.U. z 2018 roku, poz. 1184), w zw. z § 8, pkt 5 i § 15, ust. 1, pkt 2, oraz § 16, ust. 1, pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2018r. poz. 2115, ze zm.) Sąd przyznał od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego P. M. kwotę 900 zł powiększoną o 23% podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej pozwanemu z urzędu.

(-) SSR del. A. P. (-) SSO G. T. (-) SSO T. K. (ref.)

Sędzia Przewodniczący Sędzia